

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse. Se beslutningsforslag nr. B 133 fra folketingsåret 1996-97, Folketingstidende 1996-97, forhandlingerne s. 7179 og Tillæg A s. 5418 og 5419 og beslutningsforslag nr. B 84 fra folketingsåret 1998-99, Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne s. 4088 og 7405, Tillæg A s. 3888 og 3890 og Tillæg B s. 1154.

Efter praksis meddeles der som hovedregel ikke i landzone tilladelse til opførelse af en yderligere beboelsesbygning på en landbrugsejendom, når ansøgningen ikke er begrundet i hensynet til ejendommens drift eller særlige omstændigheder.

Efter forslagsstillernes opfattelse skal denne retstilstand ændres, således at ejeren af en landbrugsejendom skal have ret til at opføre eller indrette en yderligere bolig, når det sker som led i et glidende generationsskifte eller til brug for en medhjælper, medmindre der foreligger ganske særlige omstændigheder, der taler imod. Det skal dog være en betingelse, at boligen opføres i tilknytning til gårdens øvrige bygninger, at boligen ikke senere frastykkes, og at der ikke i forvejen findes til formålet egnede boliger på ejendommen.

I en konkret sag fra Nordjylland havde et ældre ægtepar ønsket at afhænde deres landbrugsejendom til deres barnebarn. Samtidig ønskede de dog ikke at flytte fra den jord, hvor de i mere end et halvt århundrede havde levet. Derfor søgte de om tilladelse til at bygge en bolig til deres barnebarn på grunden. Det fik de afslag på fra Nordjyllands Amt. Amtet lagde ved afgørelsen vægt på, at etablering af mere end én helårsbeboelse på en landbrugsejendom i det åbne land var i strid med de planmæssige hensyn, som planloven tilsigter at varetage. Det hjalp ikke, at ægteparret meddelte, at de var indstillet på, at det nye stuehus blev opført på vilkår om, at deres gamle bolig ville blive nedlagt, når de ikke kunne benytte den længere. Amtet accepterede ikke en sådan løsning, og begrundelsen lød, »at det af erfaring viser sig utroligt vanskeligt at håndhæve et sådant vilkår, selv hvis vilkåret er tinglyst på ejendommen« (Naturklagenævnet, j.nr. 31/800-0185).

Et andet eksempel er hentet i Ringkjøbing Amt. Her ønskede et ægtepar i løbet af en 2-årig periode at ud-

vide deres produktion af mink fra 700 minktæver til 900. Endvidere ville de starte en produktion af fri-landsgrise. Hertil kom, at de drev godt 18 ha jord. I forbindelse med udvidelsen ønskede de at bygge en medhjælperbolig, idet deres produktion vil være afhængig af fast medhjælp. Amtet afslog ansøgningen med den begrundelse, at der ikke var behov for 2 boliger, selv om Midtjyllands Pelsdyravlerforening udtalte, at det krævede en fuldtidsmedarbejder alene med den eksisterende produktion, og Familielandbrugs rådgivningscenter konkluderede, at drift af 18 ha jord, 900 minktæver og 65 søer ville kræve knap 3 heltidsbeskæftigede. Endvidere anførtes det, at det af hensyn til dyrenes ve og vel krævedes, at der i perioder var opsyn døgnet rundt, og det var på denne baggrund afgørende, at det var muligt for personerne, der beskæftigede sig med produktionen, at bo i særskilt beboelse på ejendommen. På trods af ovenstående argumenter fandt amtet i henhold til planlovens bestemmelser, at medhjælperen lige så godt kunne bo i et nærliggende bysamfund (Naturklagenævnet, j.nr. 97-31/650-0050).

Et tredje eksempel kommer også fra Ringkjøbing Amt. To brødre ejede og drev fra en ejendom på ca. 60 ha med landbrugspligt et vildtopdræt af fasaner. I 1997 blev der solgt ca. 40.000 æg og opdrættet 6.000 kyllinger samt avlsfugle med henblik på salg. Den ene af de to brødre boede på ejendommen, mens den anden boede i en nærliggende større by. Men for bedre at kunne passe både arbejde og familie ønskede sidstnævnte at opføre en bolig på ejendommen. På den baggrund ansøgte de om tilladelse til opførelse af en medhjælperbolig på 140 m². Amtet behandlede ansøgningen, men meddelte afslag med henvisning til, at en medhjælper lige så godt kunne bo i et nærliggende bysamfund, fordi der på ejendommen ikke var en særlig produktion, som krævede døgnovervågning, samt at en yderligere bebyggelse på ejendommen ikke ville være passende for forholdet mellem bygninger og jordtilliggende således, at ejendommen senere kunne sælges til en landmand med almindelig landbrugsdrift. Amtet tog i sin afgørelse ikke højde for, at de to